

її платоспроможність. Це означає, що прикметники *золотий* і *валютний* у межах цього поняття граматично незалежні. Складні прикметники, утворені з двох граматично не підпорядкованих прикметникових основ, потрібно писати через дефіс (див.: Український правопис, § 29, п. 2 б).

Отже, правильно писати *золото-валютні запаси України*.

Катерина Городенська

ЗАТУЛІВІТЕР ЧИ ЗАТУЛИВІТЕР?

У наголошенні складних прізвищ, перша частина яких має форму II особи однини наказового способу дієслова, спостерігаємо непослідовність: одні наголошують голосний *-и*, що є закінченням такої форми (пор.: *Затулівiтер, Тягнiрядно, Тягнiбiк, Колiвушко*), або будь-який голосний у дієслівних формах наказового способу з нульовим закінченням (пор.: *Перебiйiнiс, Убiйiвовк, Пiдкiймуха, Неїжмак*), інші – голосний іменникового кореня (*Затуливiтер, Тягнибiк, Коливiушко, Убийвiовк, Пiдкуймiуха, Неїжмiак*) або іменникового закінчення (*Тягниряднi*). Зважаючи на те, що в дієслівно-іменникових словосполученнях, на яких сформовані такі складні прізвища, логічний наголос припадає на форму наказового способу дієслова, маємо підстави наголошувати голосний цієї форми, що посприяє послідовності наголошення їх в українській мові, пор.: *Затулівiтер, Тягнірядно, Тягнібік, Колівушко, Перебийiнiс, Убийвовк, Підкуймуха, Неїжмак*.

Катерина Городенська

ЩО МІЖ НИМИ: ДЕФІС, КОМА ЧИ ТИРЕ?

Для розмежування чого-небудь у межах однорідного, спільного, подібного використовують або літери, які пишуть після тієї самої цифри, або цифри, що їх поєднують з тим самим іменниковим словом. Як засвідчує практика, такі найменування оформляють дуже непослідовно: літера буває великою і малою,

а між нею і цифрою ставлять дефіс, кому чи навіть тире, пор.: *будинок № 40-Б, будинок № 40-б, будинок № 40, Б, будинок № 40, б; будинок № 40 – Б*. Іноді малу літеру піднімають вище в рядку або ще й підкреслюють: *будинок № 40, ^б, будинок № 40, ^б*. Цифру від попереднього іменникового слова відокремлюють дефісом, комою чи тире: *Київ-210, Київ, 210, Київ – 210*. Щоб уникнути цих розбіжностей, потрібно запам'ятати, що в усіх названих позиціях потрібно ставити дефіс (див.: Український правопис, § 25, п. 4, е), е).

Отже, правильно писати *будинок № 40-А, будинок № 40-Б; корпус № 3-А, корпус № 3-Б; 10-А клас, 10-Б клас; Київ-1, Київ-205; Харків-10, Харків-184; БУ-1; БУ-2*.

Катерина Городенська

АПО́СТРОФ ЧИ АПОСТРО́Ф?

Цікавим з акцентуаційного погляду є іменник *апостроф*. Словник В. Даля реєструє *апóстрофъ* (як і Словник Академії Російської 1789, 1806), що відповідає наголошуванню грецької мови-джерела (гр. *apóstrophos*). В українську мову він запозичений із грецької через посередництво, очевидно, французької мови (фр. *apostrophe*), де наголошується прикінцевий склад. У давніших словниках української мови («Правописному словнику» Г. Голоскевича, «Новому українському правописі із словничком» Б. Романенчука і Я. Рудницького (1938), «Правописному словнику» О. Панейка (1941) цей іменник засвідчено з наголосом на другому складі кореня – *апóстроф*. Уперше двояке акцентування (*апóстроф*) подає «Український правопис» (1946), а потім повторює «Український правопис» (1960). Згодом таку акцентуацію послідовно (понад 50 років) рекомендують українські словники: *апóстроф* (однотомний «Російсько-український словник» (1948); «Українсько-російський словник» у 6 т.; «Словник української мови» в 11 т.; «Словник іншомовних слів» (1974); «Словник лінгвістичних термінів» Д. Ганича та І. Олійника; «Українська мова. Енциклопедія»; «Українська мова. Короткий